

Sygn. akt: I C 1607/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Alicja Tułodziecka
Protokolant:	sekr. sąd. Ewa Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko H. B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej H. B. na rzecz powoda (...) w G. kwotę 3.481,12 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt jeden dwanaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 3.335,48 zł (trzy tysiące trzysta trzydzieści pięć złotych czterdzieści osiem groszy) od dnia 21 października 2016 r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.317 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1607/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w G. w pozwie wniesionym przeciwko H. B. domagał się zapłaty kwoty 3.481,12 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 3.335,48 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wnosił także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 18 lipca 2007 r. pozwana zawarła z (...) Bank S.A. umowę kredytu ratalnego. Wskazano także, iż wobec braku spłaty zadłużenia wynikającego ze wskazanej wyżej umowy, ta wierzytelność została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2011 r.

Powód wskazał także, iż z pozwaną w dniu 25 czerwca 2015 r. zawarł porozumienie. Powód wyjaśnił także jakie należności składają się na kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwana H. B. nie odniosła się do żądania pozwu – nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani też nie stawiała się na rozprawie celem złożenia wyjaśnień.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 lipca 2007 r. pomiędzy H. B. i (...) Bank S.A. została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...).

(dowód: umowa kredytu z k. 8 – 9 akt)

H. B. nie przestrzegała obowiązku spłaty kredytu w ustalonych ratach.

(bezsporne))

W dniu 31 maja 2011 r. (...) Bank S.A. zawarł z (...) w G. umowę przelewu wierzytelności.

(bezsporne)

W dniu 25 czerwca 2015 r. pomiędzy H. B. i (...) w G. zostało zawarte porozumienie w przedmiocie spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu z dnia 18 lipca 2007 r.

H. B. nie regulowała terminowo swojego zobowiązania.

(dowód: porozumienie z k. 25 – 26 akt,

wezwania do zapłaty z k. 28 – 29 akt)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 10 października 2016 r. wskazano, że H. B. posiada zadłużenie w kwocie 3.481,12 zł.

Na tę kwotę składały się następujące należności:

- należność główna w kwocie 2.503,66 zł,
- odsetki w kwocie 279,39 zł,
- koszty w kwocie 698,07 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych z k. 6 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. W toku przeprowadzonego postępowania strony nie kwestionowały wiarygodności ani prawdziwości danych wynikających z tych dokumentów. Nadto Sąd nie znalazł innych podstaw, aby podważyć moc dowodową tych dokumentów.

Z ustaleń poczynionych w sprawie bezspornie wynikało, że w dniu 18 lipca 2007 r. pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę kredytu gotówkowego. Nadto ustalono, że w maju 2011 r. pomiędzy powodem i pierwotnym wierzycielem została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Nadto ustalono, że w czerwcu 2015 r. pomiędzy pozwaną i powodem zostało zawarte porozumienie w przedmiocie spłaty zadłużenia wynikającego ze wskazanej wyżej umowy kredytu.

Wskazać należy, że pozwana w żaden sposób nie kwestionowała faktu zawarcia umowy kredytu oraz faktu niespłacenia należności wynikających z tej umowy. Pozwana nie kwestionowała także wysokości należności dochodzonych wobec niej w pozwie. Dodatkowo podać trzeba, iż te okoliczności wynikały z dowodów zebranych w sprawie.

Mając to na względzie wskazać trzeba, że powództwo wniesione przez powoda co do zasady i co do wysokości zasługiwało na uwzględnienie na podstawie przepisu art. 471 k.c. Z tegoż względu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.481,12 zł.

O odsetkach należnych powodowi w tej sprawie orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Powód w niniejszej sprawie domagał się odsetek umownych za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd orzekający nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz powoda odsetek umownych w wysokości wskazanej w pozwie.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że odsetki są wynagrodzeniem za korzystanie z cudzych pieniędzy bądź rekompensatą za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, przy czym ich wysokość ustalana jest jako ułamek (procent) należności głównej za określony czas (np. za rok) korzystania z tych dóbr lub za czas opóźnienia. Wymagalność wierzytelności głównej stanowi kryterium podziału na odsetki kapitałowe (zwykle, należne za okres przed terminem wymagalności kapitału) oraz odsetki za opóźnienie (należne za okres rozpoczynający się w terminie wymagalności).

Odsetki z przepisu art. 359 k.c. są odsetkami kapitałowymi, a więc należnymi za korzystanie z cudzych pieniędzy w okresie objętym umową.

Natomiast odsetki za opóźnienie reguluje przepis art. 481 k.c., który w dacie zawierania przez strony transakcji nie posiadał żadnego ograniczenia w zakresie odsetek umownych. Dopiero z dniem 1 stycznia 2016 r. ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie ograniczeń ustawowych umownych odsetek za opóźnienie, określając ich wysokość maksymalną i to także na wyższym poziomie niż wysokość maksymalna odsetek kapitałowych.

Zaznaczyć także w tym miejscu trzeba, iż od kwoty skapitalizowanych odsetek umownych przysługują jedynie odsetki ustawowe za opóźnienie, a nie odsetki umowne. Natomiast w tejże sprawie powód domaga się zasądzenia należności, na którą składa się zarówno kapitał, jak i skapitalizowane odsetki.

Podkreślenia nadto wymaga to, że z treści umowy łączącej strony nie wynika, aby powodowi przysługiwało uprawnienie do żądania odsetek umownych wyższych niż odsetki ustawowe za opóźnienie.

Wobec tego Sąd w tejże sprawie zasądził na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o przepis art. 481 § 1 i § 2 k.c. W pozostałym zakresie żądanie powoda w tejże części oddalono.

O kosztach procesu w niniejszej sprawie orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. – stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał niniejszą sprawę w całości, a zatem pozwana była zobowiązana zwrócić mu poniesione koszty procesu.

Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: wynagrodzenie pełnomocnika – 1.200 zł (ustalone zgodnie z treścią przepisu § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz opłata sądowa – 100 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie przepisu art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

W niniejszej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny na podstawie przepisu art. 339 § 1 k.p.c., ponieważ pozwana nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, a nadto nie zażądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani nie składała w sprawie wyjaśnień pisemnie bądź ustnie.